

билатералну и међународну сарадњу уставних судова, кроз судски дијалог, али и кроз дијалог преко пресуда, за који је од посебне, круцијалне важности коришћење компаративне праксе. Оваква сарадња могла би водити савезу уставних судова или европској уставносудској мрежи која тражи од нас изградњу заједничке европске правне свести. Та заједничка европска правна свест обухвата вишеслојну сарадњу, пре свега, националних права, потом конвенцијског права и, најзад, за земље чланице Европске уније и европског права.

Са друге стране, овај концепт европског уставног судства мора свакако да уважи и поштовање различитости. Оне обухватају најпре социјални, економски и културни контекст у коме се налази сваки национални уставни суд. Томе свакако треба додати и изазове тако озбиљног феномена као што је глобална економска криза, противречности и тензије које повремено наступају између националних уставних судова и Европског суда за људска права у Стразбуру, важност правне традиције, правне културе која је израз самосвести, поштовање националног идентитета и, најзад, различита пракса савладавања ауторитарне прошлости.